

Arrest

nr. 220 165 van 24 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 10 juni 2018, verklaart er zich op 11 juni 2018 vluchteling.

1.2. Op 16 november 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 20 november 2018 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Chuha Guja, nabij Peshawar, waar u uw hele leven gewoond hebt. U bent vanaf acht of negen jaar oud naar een overheidsschool gegaan, vijf leerjaren lang, waarna u overschakelde naar een religieuze school ofte madrassah. U studeerde vijf jaar in de madrassah Abu Huraya, en schakelde dan over naar de madrassah Ishan ul Madaris, waar u studeerde tot u het land ontvluchtte.

Op 27 april 2018 kwamen er over de middag twee mannen naar de madrassah met een jeep. Ze vroegen aan de leraars om enkele leerlingen mee te sturen als vrijwilligers. U en uw drie beste vrienden werden met hen meegestuurd. Gaandeweg de rit werd u evenwel geblinddoekt, en u eindigde in een trainingskamp voor jihadi's nabij de Afghaanse grens. U werd twee weken lang geïndoctrineerd en opgeleid, waarna u 's nachts kon ontsnappen, en via een buurtbewoner een taxi naar huis kon regelen. Uw oom langs moederskant meende dat u maar beter het land kon verlaten, omdat u mensen met Pakistaanse legeruniformen had gezien in het trainingskamp, waardoor hij dacht dat de Pakistaanse geheime diensten er voor iets tussenzaten. De dag daarop verliet u het land. Na een reis van meer dan een maand kwam u op 10 juni 2018 aan in België, waarop u de dag daarop verzocht om internationale bescherming.

Ter staving van uw relaas legt u voor: een geboorteregistratie certificaat, een first information report van de aangifte van uw verdwijning, een certificaat van uw madrassah, een aantal kranten waarin over uw verdwijning wordt bericht, een aantal doktersbriefjes, en een enveloppe waarin u een aantal documenten zijn toegestuurd. U stuurde ook nog foto's van de Pakistaanse identiteitskaarten van u en uw ouders na.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. De doktersbriefjes die u voorlegde (document 5) waren niet van dien aard dat ze tot een dergelijke nood deden besluiten.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo legde u geen sluitend bewijs over uw identiteit neer en dit ondanks het belang van zulk een document voor elk soort procedure en dus ook de asielprocedure. U legde tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS een geboorteakte neer. Echter bevat deze geboorteakte geen foto, zodat u niet kunt aantonen dat dit document daadwerkelijk over u zou gaan. Ook bleken er vormelijk een aantal zaken niet in orde met dit document (CGVS p. 11). Tenslotte wijst de vaststelling dat dit document pas zeer recent (zijnde in september 2018) werd opgesteld er verder op dat deze geboorteakte vooral werd aangemaakt ter ondersteuning van uw asielaanvraag, wat dit document een duidelijk gesolliciteerd karakter geeft. Voorts legde u na uw gehoor een kopie neer van uw identiteitskaart. Echter daar kopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, kan de authenticiteit van dit document niet gegarandeerd worden. Tenslotte dient hier reeds gewezen te worden op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat door de heersende corruptie in Pakistan elk soort document vervalst kan worden. Dat u niet in staat bent uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen heeft reeds een negatieve weerklank op uw verzoek tot internationale bescherming.

Voorts kwam uw relaas over uw ontvoering en uw aanwezigheid in een trainingskamp op meerdere vlakken als onaannemelijk en bevreemdend over.

Ten eerste zijn de omstandigheden van uw ontvoering-door-misleiding maar vreemd te noemen, zeker wanneer alle elementen samen beschouwd worden. Primo stelt u dat u er geen weet van had dat men ooit eerder andere leerlingen ophaalde, en werd er nooit gesproken over de gewapende Jihad in uw madrassah (CGVS p. 12, 13). U had wel al gehoord over mensen die ontvoerd zouden worden (CGVS p. 13), maar u was hoegenaamd niet op uw hoede omdat uw leraar respectabel was (CGVS p. 13). Het is maar vreemd dat u schijnbaar als eerste en zonder voorgaande door uw leraar aan extremisten wordt overgeleverd, zonder dat er in de madrassah ooit over de gewapende jihad werd gesproken, zonder dat hier ooit naar werd gepolst, of zonder dat een medeleerling u ooit was voorgedaan.

Het is met name merkwaardig omdat secundo specifiek u er door uw leraar werd uitgepikt. Er werden geen vrijwilligers gevraagd, maar uw leraar koos u en uw drie beste vrienden eruit, bij naam (CGVS p. 12). Maar u lijkt geen bijzonder profiel te hebben gehad waarom ze u er in het bijzonder uitkozen; zelf kon u enkel maar verwijzen dat u en uw vrienden goed in sport waren (CGVS p. 12), in plaats van andere factoren die redelijkerwijs gezien relevanter zouden zijn, zoals ideologische overtuiging.

Dat u net samen met uw drie beste vrienden eruit gekozen zou worden (CGVS p. 8), is tertio natuurlijk ook ongelofelijk toevallig, waar u op gewezen werd (CGVS p. 12).

In dit kader is het ook zeer opvallend dat de krantenartikelen die u voorlegde (documenten 4) enkel melding maken van uw verdwijning. Nochtans, als vier jongens op dezelfde dag vanuit dezelfde madrassah verdwenen, zou de link nochtans snel gelegd moeten zijn. Overigens dient hier nog gewezen te worden op de vaststelling dat ook uw krantenartikelen enkel gekopieerde collages betreffen wat het geloof in de authenticiteit sterk ondermijnt, temeer uit toegevoegde informatie blijkt dat in Pakistan kranten in staat zijn om tegen betaling eender welk verhaal te publiceren.

Ten tweede is uw relaas van uw tijd in het trainingskamp maar weinig aannemelijk en doorleefd. Primo, wanneer u verhaalt over de rit daarheen, geeft u aan dat u aan dat u gezegd was dat u een dienst moest gaan verlenen (CGVS p. 9). Maar u stelt tevens dat u op geen enkel moment aan de mannen in de auto vroeg waarheen u ging of wat u daar moest gaan doen, en dat daar ook niets over gezegd werd (CGVS p. 14). Het is eerder vreemd te noemen dat dit nooit ter sprake zou komen

Vervolgens, als u secundo in het kamp aankwam, zou u gedurende uw hele verblijf daar ook nooit gepraat hebben met de andere aanwezigen daar, en hen nooit bijvoorbeeld gevraagd hebben hoe zij daar terecht kwamen, waar ze van afkomstig waren, etc. (CGVS p. 18). Ook dat is maar weinig aannemelijk; u was dag in dag uit meer dan twee weken constant bezig met activiteiten in groep, naar eigen zeggen (CGVS p. 16, 17), en het is maar moeilijk voor te stellen dat u gedurende al die tijd niet met de andere aanwezigen aan de praat raakte.

Uw omschrijving van uw dagschema is tertio ook maar weinig geloofwaardig. U verklaart eerst dat u er vroeg moest opstaan, enkele uren les kreeg aan de hand van video's, en dan fysieke training kreeg (CGVS p. 16). Gevraagd wat die fysieke training precies inhield, verklaarde u dat u 's morgens voor het ontbijt 5km moest lopen. Andere oefeningen zouden pas later in uw opleiding aan bod komen, maar u moest vijftien dagen lang gewoon lopen (CGVS p. 17). Er op gewezen dat het door u geschetste schema allerm minst dagvullend is, stelde u uw dagschema bij naar ochtendgebed, lopen, ontbijt, zes uur lang video's, dan praktische lessen (CGVS p. 17), een heel ander dagschema dan wat u eerst verklaarde. U kan bovendien ook geen overtuigende invulling geven van al deze uren propaganda en praktische training (zie infra).

Quarto valt het namelijk ook op dat u zeer repetitieve antwoorden gaf op de vraag naar de training die daar kreeg. Gevraagd wat men u liet zien over vechten in de video's, verwijst u naar zelfmoordvesten (CGVS p. 16). Gevraagd naar de training die u kreeg met een granaatwerper, stelt u algemeen dat ze u zeiden dat u het doel moest zien en dat u op de knop moest drukken, maar dat het toch vooral ging over zelfmoordvesten (CVS p. 17). Gevraagd naar de geweren en pistolen die ze u toonden, stelt u dat ze u leerden hoe je kogels in een magazijn moest steken, maar dat ze u meestal voorbereiden op een aanslag met een zelfmoordvest (CGVS p. 17). Alles samen kan u nooit echt uitgebreid vertellen over wat u precies aangeleerd werd, en brengt u het gesprek steeds terug naar de zelfmoordvest, waar u niet veel meer over weet te zeggen dan dat je daarvoor op de knop moet duwen (o.m. CGVS p. 9, 16). Ook wanneer u gevraagd wordt wat de brainwashing-video's die u te zien kreeg inhielden, stelt u ook hier dat het vooral draaide om een zelfmoordvest (CGVS p. 16) – video's van mensen die zich te midden een groep mensen opblazen. Samen genomen zijn uw verklaringen over de training die u kreeg en de propaganda die u te zien kreeg zeer repetitief en missen deze diepgang; u haalt enkele algemeenheden aan, en herhaalt dan dat u er geleerd werd om een zelfmoordvest aan te doen. Er op gewezen dat de zaken die u aanhaalde allemaal op een spreekwoordelijke namiddag aangeleerd kunnen worden, en gevraagd om verder toe te lichten wat u gedurende die twee weken leerde, blijft u het antwoord grotendeels schuldig omdat u niet meer aan die zaken wil denken en ze een nachtmerrie voor u zijn (CGVS p. 18). Dit kan evenwel het gebrek aan diepgang en doorleefdheid in uw verklaringen niet verschonen.

Quinto valt het ook op dat uw ontsnapping erg makkelijk verliep. U stelt dat u op een nacht gewoon opstond, uw kamer uit ging en over de muur van het kamp klom (CGVS p. 18). Het is vreemd dat bijvoorbeeld de slaapkamerdeur niet op slot was, of dat er geen prikkeldraad op de muur uw weg versperde, aangezien het trainingskamp toch blijkbaar ook onvrijwillige rekruten bevatte. Behalve bij de poort van het kamp waren er ook geen nachtwakers aanwezig volgens u (CGVS p. 19). Vervolgens, als u bij een nabijgelegen huis aanbelde, kon er op vrij eenvoudige wijze een (soort van) taxi geregeld worden die u naar huis bracht (CGVS p. 19, 20). Het is opmerkelijk dat er in zo'n onherbergzame streek als het Afghaans-Pakistaanse grensgebied in het midden van de nacht zo snel vervoer geregeld kan worden.

Ten derde lijken de verklaringen die u aflegt over uw madrassah, moeilijk verenigbaar met uw bewering als zou uw leerkracht u van daaruit hebben laten ontvoeren. Zo stelde u dat u ook Engels aangeleerd kreeg in uw madrassah (CGVS p. 7), nochtans een taal afkomstig uit een niet-moslimland, waar u op gewezen werd (CGVS p. 7). Gevraagd waarom men u dit zou leren in een religieuze school, speculeert u dat dit was zodat u een lingua franca had om met leden van andere extremistische organisaties te communiceren (CGVS p. 7). **Het valt evenwel sterk te betwijfelen dat moslimextremisten onder elkaar Engels zouden spreken, en niet bijvoorbeeld Arabisch, nochtans de taal waarin de Koran is opgesteld.**

Een madrassah waar men Engels aanleert lijkt niet het soort instelling dat leerlingen naar jihadistische trainingskampen zou sturen. Het is natuurlijk ook mogelijk dat u elders Engels leerde, wat uw relaas van een ontvoering vanuit een madrassah verder in het gedrang zou brengen.

Ten vierde kan ook nog aangestipt worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over (vermoedelijke) leden van de Pakistaanse veiligheidsdiensten die u gezien zou hebben in het trainingskamp. Voor de DVZ verklaarde u namelijk dat u “een militaire wagen” zag gedurende uw verblijf in het trainingskamp (vragenlijst CGVS dd. 14 september 2018, afdeling 3.5.). Voor het CGVS verklaarde u dan weer dat u een officiële wagen gezien had. Gevraagd wat dat precies zou zeggen, een officiële auto, verklaart u plots dat u eigenlijk mannen in uniform had gezien, aan wiens huidskleur u kon afleiden dat ze mogelijk Punjabi's waren, en wordt er over de auto niet meer gesproken (CGVS p. 15). Dat is natuurlijk iets geheel anders dan een militaire wagen opmerken.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. U werd door de smokkelaar naar Europa gebracht, en hij liet u achter in Italië. Aldaar verzocht u evenwel geen internationale bescherming, maar reisde u verder naar Frankrijk. Ook daar verzocht u geen bescherming, maar reisde u verder naar België, (CGVS p. 21). Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten, met inbegrip van kranten en FIR's, in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Wat betreft uw FIR kan in dit kader dan ook enkel vastgesteld worden dat het hier opnieuw om een simpele fotokopie gaat (zie de afgesneden stempel onderaan) en fotokopieën kunnen nooit de authenticiteit van het document garanderen. Daar het attest van de madrassah enkel dient ter ondersteuning van uw weinig geloofwaardige verklaringen, kan de authenticiteit van dit document ook betwijfeld worden. De kopieën van de identiteitskaarten van wat mogelijks (maar niet zeker) uw ouders zijn, voegen niets wezenlijks toe aan uw dossier.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP).

Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft ertoe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Daar waar er in 2016 nog sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat er in 2017 opvallend minder terroristische aanslagen plaatsvonden in de provincie KP, en dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen verder afgenomen is. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen gevisieerd worden. Diverse bronnen maken voorts melding van een daling in het aantal slachtoffer, en uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt is. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door jihadisten werd ontvoerd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij geen sluitend bewijs voorlegt van zijn voorgehouden identiteit en nationaliteit, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid; (ii) de door hem geschetste omstandigheden van zijn beweerde ontvoering onaannemelijk zijn; (iii) zijn verklaringen over zijn tijd in het trainingskamp niet doorleefd en aannemelijk voorkomen; (iv) zijn ontsnapping uit het trainingskamp dermate gemakkelijk zou zijn geweest dat de geloofwaardigheid ervan in het gedrang komt; (v) het niet aannemelijk is dat verzoeker in de madrassa Engels zou hebben geleerd teneinde een *lingua franca* te hebben om met leden van andere extremistische organisaties te communiceren; (vi) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de (vermoedelijke) leden van de Pakistaanse veiligheidsdiensten die hij in het trainingskamp zou hebben gezien; (vii) hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in de Europese landen waardoor hij tijdens zijn reis naar België reisde; en (viii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.2.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.2.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker geen sluitend bewijs voorlegt van zijn voorgehouden identiteit en nationaliteit, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid:

"Zo legde u geen sluitend bewijs over uw identiteit neer en dit ondanks het belang van zulk een document voor elk soort procedure en dus ook de asielprocedure. U legde tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS een geboorteakte neer. Echter bevat deze geboorteakte geen foto, zodat u niet kunt aantonen dat dit document daadwerkelijk over u zou gaan. Ook bleken er vormelijk een aantal zaken niet in orde met dit document (CGVS p. 11). Tenslotte wijst de vaststelling dat dit document pas zeer recent (zijnde in september 2018) werd opgesteld er verder op dat deze geboorteakte vooral werd aangemaakt ter ondersteuning van uw asielrelaas, wat dit document een duidelijk gesolliciteerd karakter geeft. Voorts legde u na uw gehoor een kopie neer van uw identiteitskaart. Echter daar kopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, kan de authenticiteit van dit document niet gegarandeerd worden. Tenslotte dient hier reeds gewezen te worden op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat door de heersende corruptie in Pakistan elk soort document vervalst kan worden. Dat u niet in staat bent uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen heeft reeds een negatieve weerklank op uw verzoek tot internationale bescherming."

Dienaangaande voert verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer; hij blijft bovendien in gebreke ook maar enig begin van bewijs neer te leggen terwijl het bewijs van identiteit en nationaliteit een essentieel element uitmaakt in iedere procedure waarbij in redelijkheid mag verwacht worden dat verzoeker het belang van dergelijke documenten diende te onderkennen. Hij kon er immers van uitgaan dat de autoriteiten van het land, waar hij de bescherming van het Vluchtelingenverdrag wenste in te roepen, van hem zouden verlangen de door hem gestelde identiteit, nationaliteit en gevolgde reisroute zo mogelijk met documenten te onderbouwen.

2.2.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de door verzoeker geschetste omstandigheden van zijn beweerde ontvoering onaannemelijk zijn:

"Ten eerste zijn de omstandigheden van uw ontvoering-door-misleiding maar vreemd te noemen, zeker wanneer alle elementen samen beschouwd worden. Primo stelt u dat u er geen weet van had dat men ooit eerder andere leerlingen ophaalde, en werd er nooit gesproken over de gewapende Jihad in uw madrassah (CGVS p. 12, 13). U had wel al gehoord over mensen die ontvoerd zouden worden (CGVS p. 13), maar u was hoegenaamd niet op uw hoede omdat uw leraar respectabel was (CGVS p. 13). Het is maar vreemd dat u schijnbaar als eerste en zonder voorgaande door uw leraar aan extremisten wordt overgeleverd, zonder dat er in de madrassah ooit over de gewapende jihad werd gesproken, zonder dat hier ooit naar werd gepolst, of zonder dat een medeleerling u ooit was voorgedaan. Het is met name merkwaardig omdat secundo specifiek u er door uw leraar werd uitgepikt. Er werden geen vrijwilligers gevraagd, maar uw leraar koos u en uw drie beste vrienden eruit, bij naam (CGVS p. 12).

Maar u lijkt geen bijzonder profiel te hebben gehad waarom ze u er in het bijzonder uitkozen; zelf kon u enkel maar verwijzen dat u en uw vrienden goed in sport waren (CGVS p. 12), in plaats van andere factoren die redelijkerwijs gezien relevanter zouden zijn, zoals ideologische overtuiging. Dat u net samen met uw drie beste vrienden eruit gekozen zou worden (CGVS p. 8), is tertio natuurlijk ook ongelofelijk toevallig, waar u op gewezen werd (CGVS p. 12). **In dit kader is het ook zeer opvallend dat de krantenartikelen die u voorlegde (documenten 4) enkel melding maken van uw verdwijning. Nochtans, als vier jongens op dezelfde dag vanuit dezelfde madrassah verdwenen, zou de link nochtans snel gelegd moeten zijn.** Overigens dient hier nog gewezen te worden op de vaststelling dat ook uw krantenartikelen enkel gekopieerde collages betreffen wat het geloof in de authenticiteit sterk ondermijnt, temeer uit toegevoegde informatie blijkt dat in Pakistan kranten in staat zijn om tegen betaling eender welk verhaal te publiceren."

De commissaris-generaal stelt vooreerst terecht vast dat verzoeker verklaarde dat er nooit eerder in de madrassa sprake was van het ophalen van jongens en/of van de gewapende jihad, alsook dat zijn leraar een respectabel man was, zonder dat verzoeker *in concreto* verduidelijkt waarom er opeens wél sprake zou zijn van het ophalen van jongens voor het voeren van de jihad. Dat enkel verzoekers naam in het voorgelegde krantenartikel (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) zou zijn opgenomen omdat enkel zijn vader klacht indiende en de ouders van de andere ontvoerde jongens geen klacht indienden, zoals hij in zijn verzoekschrift stelt, is slechts een *post factum*-bewering. Het indienen van een klacht is immers geen voorwaarde voor het verschijnen van een naam in een krantenartikel. Overigens kan niet worden ingezien waarom zijn vader wél een klacht zou indienen inzake verzoekers verdwijning en de ouders van de andere ontvoerde jongens dit zouden nalaten. Bovendien blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') dat men in Pakistan mits betaling eenvoudig eender welk verhaal in een krant kan laten publiceren. De Raad merkt dienaangaande nog op dat een krantenartikel in een originele krant een bewijs is dat een artikel gepubliceerd is maar geen bewijs van de erin vermelde feiten. Een krantenartikel is immers geen officieel document en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen.

2.2.2.5. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over zijn tijd in het trainingskamp niet doorleefd en aannemelijk voorkomen:

"Ten tweede is uw relaas van uw tijd in het trainingskamp maar weinig aannemelijk en doorleefd. Primo, wanneer u verhaalt over de rit daarheen, geeft u aan dat u aan dat u gezegd was dat u een dienst moest gaan verlenen (CGVS p. 9). Maar u stelt tevens dat u op geen enkel moment aan de mannen in de auto vroeg waarheen u ging of wat u daar moest gaan doen, en dat daar ook niets over gezegd werd (CGVS p. 14). Het is eerder vreemd te noemen dat dit nooit ter sprake zou komen

Vervolgens, als u secundo in het kamp aankwam, zou u gedurende uw hele verblijf daar ook nooit gepraat hebben met de andere aanwezigen daar, en hen nooit bijvoorbeeld gevraagd hebben hoe zij daar terecht kwamen, waar ze van afkomstig waren, etc. (CGVS p. 18). Ook dat is maar weinig aannemelijk; u was dag in dag uit meer dan twee weken constant bezig met activiteiten in groep, naar eigen zeggen (CGVS p. 16, 17), en het is maar moeilijk voor te stellen dat u gedurende al die tijd niet met de andere aanwezigen aan de praat raakte.

Uw omschrijving van uw dagschema is tertio ook maar weinig geloofwaardig. U verklaart eerst dat u er vroeg moest opstaan, enkele uren les kreeg aan de hand van video's, en dan fysieke training kreeg (CGVS p. 16). Gevraagd wat die fysieke training precies inhield, verklaarde u dat u 's morgens voor het ontbijt 5km moest lopen. Andere oefeningen zouden pas later in uw opleiding aan bod komen, maar u moest vijftien dagen lang gewoon lopen (CGVS p. 17). Er op gewezen dat het door u geschetste schema allerm minst dagvullend is, stelde u uw dagschema bij naar ochtendgebed, lopen, ontbijt, zes uur lang video's, dan praktische lessen (CGVS p. 17), een heel ander dagschema dan wat u eerst verklaarde. U kan bovendien ook geen overtuigende invulling geven van al deze uren propaganda en praktische training (zie infra).

Quarto valt het namelijk ook op dat u zeer repetitieve antwoorden gaf op de vraag naar de training die daar kreeg. Gevraagd wat men u liet zien over vechten in de video's, verwijst u naar zelfmoordvesten (CGVS p. 16). Gevraagd naar de training die u kreeg met een granaatwerper, stelt u algemeen dat ze u zeiden dat u het doel moest zien en dat u op de knop moest drukken, maar dat het toch vooral ging over zelfmoordvesten (CVS p. 17). Gevraagd naar de geweren en pistolen die ze u toonden, stelt u dat ze u leerden hoe je kogels in een magazijn moest steken, maar dat ze u meestal voorbereiden op een aanslag met een zelfmoordvest (CGVS p. 17). Alles samen kan u nooit echt uitgebreid vertellen over wat u precies aangeleerd werd, en brengt u het gesprek steeds terug naar de zelfmoordvest, waar u niet veel meer over weet te zeggen dan dat je daarvoor op de knop moet duwen (o.m. CGVS p. 9, 16). Ook wanneer u gevraagd wordt wat de brainwashing-video's die u te zien kreeg inhielden, stelt u ook hier dat het vooral draaide om een zelfmoordvest (CGVS p. 16) – video's van mensen die zich te midden een groep mensen

opblazen. Samen genomen zijn uw verklaringen over de training die u kreeg en de propaganda die u te zien kreeg zeer repetitief en missen deze diepgang; u haalt enkele algemeenheden aan, en herhaalt dan dat u er geleerd werd om een zelfmoordvest aan te doen. Er op gewezen dat de zaken die u aanhaalde allemaal op een spreekwoordelijke namiddag aangeleerd kunnen worden, en gevraagd om verder toe te lichten wat u gedurende die twee weken leerde, blijft u het antwoord grotendeels schuldig omdat u niet meer aan die zaken wil denken en ze een nachtmerrie voor u zijn (CGVS p. 18). Dit kan evenwel het gebrek aan diepgang en doorleefdheid in uw verklaringen niet verschonen."

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn leraar hem zei dat hij een dienst moest gaan verlenen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), terwijl hij in zijn verzoekschrift daarentegen plots beweert dat hem werd wijsgemaakt dat zij naar een andere moskee gingen. Wat betreft het dagschema in het trainingskamp komt verzoeker niet verder dan het (gedeeltelijk) herhalen van zijn eerdere verklaringen en het op gekunstelde wijze zijn uiteenlopende verklaringen trachten met elkaar te verzoenen. Immers, waar verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat zij opstonden, moesten bidden, ontbijt kregen, religieuze lessen volgden, fysieke proeven aflegden en opnieuw religieuze lessen volgden, verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eerst dat zij opstonden, enkele uren les kregen aan de hand van video's en dan fysieke training kregen, waarna hij eerst verklaarde dat de fysieke training bestond uit vijf kilometer lopen voorafgaand aan het ontbijt om vervolgens te verklaren dat het dagschema bestond uit een ochtendgebed, lopen, ontbijt, zes uur lang video's en dan praktische lessen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-17). Verzoekers verschillende verklaringen zijn dan ook allerminst gelijklopend, hetgeen des te meer klemt daar verzoeker de activiteiten in het trainingskamp in zijn verzoekschrift omschrijft als "*een routineuze bedoening*" zodat eens te meer kan worden verwacht dat verzoeker er coherente verklaringen over zou kunnen afleggen, *quod non*. Mede gelet op het terecht in de bestreden beslissing aangehaalde repetitieve karakter van verzoekers antwoorden inzake de training die hij zou hebben gekregen, doet het uiteenlopend karakter van zijn verklaringen wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

2.2.2.6. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers ontsnapping uit het trainingskamp dermate gemakkelijk zou zijn geweest dat de geloofwaardigheid ervan in het gedrang komt:

"Quinto valt het ook op dat uw ontsnapping erg makkelijk verliep. U stelt dat u op een nacht gewoon opstond, uw kamer uit ging en over de muur van het kamp klom (CGVS p. 18). Het is vreemd dat bijvoorbeeld de slaapkamerdeur niet op slot was, of dat er geen prikkeldraad op de muur uw weg versperde, aangezien het trainingskamp toch blijkbaar ook onvrijwillige rekruten bevatte. Behalve bij de poort van het kamp waren er ook geen nachtwakers aanwezig volgens u (CGVS p. 19). Vervolgens, als u bij een nabijgelegen huis aanbelde, kon er op vrij eenvoudige wijze een (soort van) taxi geregeld worden die u naar huis bracht (CGVS p. 19, 20). Het is opmerkelijk dat er in zo'n onherbergzame streek als het Afghaans-Pakistaanse grensgebied in het midden van de nacht zo snel vervoer geregeld kan worden."

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift opnieuw niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen dienaangaande, hetgeen op zich bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer inzake de motivering betreffende deze verklaringen in de bestreden beslissing. Redelijkerwijze kan immers wel degelijk worden verwacht dat verzoeker niet gewoon 's nachts zijn kamer kan uitlopen en over een muur kan klimmen om te ontsnappen uit een trainingskamp waar hij en anderen gedwongen worden vastgehouden met oog op deelname aan de gewapende jihad, temeer daar het redelijkerwijze evenmin geloofwaardig is dat in een onherbergzaam gebied op de grens tussen Afghanistan en Pakistan op eenvoudige wijze 's nachts kan worden aangebeld bij onbekenden die meteen een taxi kunnen regelen.

2.2.2.7. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker in de madrassa Engels zou hebben geleerd teneinde een *lingua franca* te hebben om met leden van andere extremistische organisaties te communiceren:

"Ten derde lijken de verklaringen die u aflegt over uw madrassah, moeilijk verenigbaar met uw bewering als zou uw leerkracht u van daaruit hebben laten ontvoeren. Zo stelde u dat u ook Engels aangeleerd kreeg in uw madrassah (CGVS p. 7), nochtans een taal afkomstig uit een niet-moslimland, waar u op gewezen werd (CGVS p. 7). Gevraagd waarom men u dit zou leren in een religieuze school, speculeert u dat dit was zodat u een lingua franca had om met leden van andere extremistische organisaties te communiceren (CGVS p. 7). Het valt evenwel sterk te betwijfelen dat moslimextremisten onder elkaar Engels zouden spreken, en niet bijvoorbeeld Arabisch, nochtans de taal waarin de Koran is opgesteld."

Een madrassah waar men Engels aanleert lijkt niet het soort instelling dat leerlingen naar jihadistische trainingskampen zou sturen. Het is natuurlijk ook mogelijk dat u elders Engels leerde, wat uw relaas van een ontvoering vanuit een madrassah verder in het gedrang zou brengen."

Verzoeker beperkt zijn verweer tot het louter bevestigen dat hij lessen Arabisch en Pashtou kreeg en dat in het lessenpakket 1 uur Engels zat hetgeen niet volstaat om de vaststellingen uit de bestreden beslissing te weerleggen. Het is immers niet aannemelijk is dat verzoeker in een religieuze school in Pakistan Engels zou hebben geleerd teneinde een *lingua franca* te hebben om met leden van andere extremistische organisaties te communiceren, zoals verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf beweerde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). De loutere bewering in onderhavig verzoekschrift dat de commissaris-generaal "*bijzonder subjectief*" zou zijn geweest bij het beoordeling van verzoekers verklaringen, volstaat op zich evenmin om alsnog het aannemelijk karakter aan te tonen van verzoekers bewering dat het Engels werd aangeleerd om met leden van andere extremistische organisatie te kunnen communiceren. Verzoeker brengt voorts geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.2.2.8. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de (vermoedelijke) leden van de Pakistaanse veiligheidsdiensten die hij in het trainingskamp zou hebben gezien; (ii) verzoeker geen verzoek om internationale bescherming indiende in de Europese landen waardoor hij tijdens zijn reis naar België reisde; en (iii) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen:

"Ten vierde kan ook nog aangestipt worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over (vermoedelijke) leden van de Pakistaanse veiligheidsdiensten die u gezien zou hebben in het trainingskamp. Voor de DVZ verklaarde u namelijk dat u "een militaire wagen" zag gedurende uw verblijf in het trainingskamp (vragenlijst CGVS dd. 14 september 2018, afdeling 3.5.). Voor het CGVS verklaarde u dan weer dat u een officiële wagen gezien had. Gevraagd wat dat precies zou zeggen, een officiële auto, verklaart u plots dat u eigenlijk mannen in uniform had gezien, aan wiens huidskleur u kon afleiden dat ze mogelijk Punjabi's waren, en wordt er over de auto niet meer gesproken (CGVS p. 15). Dat is natuurlijk iets geheel anders dan een militaire wagen opmerken.

***Volledigheidshalve** merkt het CGVS ook op dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. U werd door de smokkelaar naar Europa gebracht, en hij liet u achter in Italië. Aldaar verzocht u evenwel geen internationale bescherming, maar reisde u verder naar Frankrijk. Ook daar verzocht u geen bescherming, maar reisde u verder naar België, (CGVS p. 21). Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvroeg doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.*

[...]

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten, met inbegrip van kranten en FIR's, in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Wat betreft uw FIR kan in dit kader dan ook enkel vastgesteld worden dat het hier opnieuw om een simpele fotokopie gaat (zie de afgesneden stempel onderaan) en fotokopies kunnen nooit de authenticiteit van het document garanderen. Daar het attest van de madrassah enkel dient ter ondersteuning van uw weinig geloofwaardige verklaringen, kan de authenticiteit van dit document ook betwijfeld worden. De kopies van de identiteitskaarten van wat mogelijks (maar niet zeker) uw ouders zijn, voegen niets wezenlijks toe aan uw dossier."

Betreffende geen enkele van deze pertinente motieven voert verzoeker in zijn verzoekschrift enig concreet en inhoudelijk verweer. Als dusdanig blijven deze motieven onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen.

2.2.2.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt als volgt:

"In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten."

dient erop gewezen dat alle hoger vastgestelde tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en ongeloofwaardigheden wel degelijk kernelementen uit verzoekers voorgehouden vluchtrelaas betreffen die wel degelijk afbreuk doen aan de ernst en de geloofwaardigheid van dit relaas.

2.2.2.10. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.2.2.11. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.12. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiare beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiare beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiare beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft ertoe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Daar waar er in 2016 nog sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat er in 2017 opvallend minder terroristische aanslagen plaatsvonden in de provincie KP, en dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen verder afgenomen is. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen geviséerd worden. Diverse bronnen maken voorts melding van een daling in het aantal slachtoffer, en uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt is. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Evenmin brengt hij enig stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist of achterhaald zou zijn. Als zodanig wordt de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER